

Kırmızıfare

ISSN 1300-3291

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 40
Şubat 1995

www.kirmizifare.com.tr

'Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incele-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 40

Şubat 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4
80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 60.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 700.000 TL.

Taahhütlü: 868.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 80.

*

Filmler: *Reprograf* (51 1 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: *Kombi Grafik* (518 18 32)

iç Baskı: *Tok Ofset* (565 86 34)

Kapak Baskısı: *Ak Basım* (244 58 16)

Cilt: *Sema Cilt Evi* (567 86 29)

ISSN 1300-3291

Kapak: **Mustafa Delioğlu**

Merhaba,

Bu sayımızda yine bir sürprizimiz var sizlere: Cengiz Bektaş. Bu ünlü mimar ve yazarımızın "Havuzun Konukları" adlı öyküsünü yeni öykülerinin de izlemesini diliyoruz.

Dergisini alamayan okurlarımızın sayısı bu yılbaşından bu yana çok arttı. Bizdeki gecikmelerin üstüne bir de postada gecikmeler binince okurlarımız da küplere binmeye başladı. Hiçbir yıl postaya yönelik şikayetler bu yılki kadar çok olmamıştı. Arkadaşınızın dergisi geldiği halde sizinki hâlâ ulaşmadıysa lütfen hemen bizi arayın.

Nisan ayından itibaren dergimizin iç düzenini Sibel Demirtaş adlı arkadaşımız hazırlayacak. Böylece hem gecikmelerimiz azalacak ve belki sonunda artık zamanında çıkmayı başarabileceğiz, hem de sayfalarımız daha güzel olacak

Edebiyat dolu günler,

Fatih Erdoğan

Kilerdekiler

Atatürk'ün Bir Saati Vardı.....	Melih Cevdet Anday	3
Havuzun Konukları.....	Cengiz Bektaş	4
Sarah Jane'in İkinci Macerası.....	Jill Atabay	7
Fındıkfaresi.....		15
Ayl.....	James Oliver Curwood	19
Serdar'ın Gezi Notları (Bali'de Müzik).....	Nuran Turan	24
Küçük Kuş.....	Güngör Köknel	26
Bilim-Oyun.....	Fatih Erdoğan	31
Bir Kitap Bir Yazar.....	Selma Erdoğan	32

Atatürk'ün Bir Saati Vardı

Atatürk'ün bir sözü vardı
Yediveren gül gibi açardı

Atatürk'ün bir atı vardı
Etilerden beri yaşardı

Atatürk'ün bir resmi vardı
Buğday tarlası gibi ağardı

Atatürk'ün bir saati vardı
Durmadı

Melih Cevdet Anday

1915 yılında Çanakkale'de doğdu. İlk ve ortaokulu İstanbul'da, liseyi Ankara'da okudu. Liseyi bitirince önce Hukuk Fakültesi'ne, ardından Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'ne yazıldıysa da öğrenimini sürdüremedi. Bir yandan da Devlet Demiryolları'nda memur olarak çalışıyordu. Askerlikten sonra bir süre Milli Eğitim Bakanlığı Yayın İşleri'nde çalıştı. Akşam Gazetesi'nde iç sayfa sekreterliğiyle basın hayatına girdi. Çeşitli gazetelerde sanat-edebiyat sayfaları hazırladı. Takma adlarla köşe yazıları ve denemeler yazan Anday, takma adlarla tefrika romanları da yazdı. 1960 yılından sonra Cumhuriyet'te yazmaya başladı.

İstanbul Belediye Konservatuvarı Tiyatro Bölümü'nde fonetik-diksiyon öğretmenliği yaptı. LCC özel tiyatro okulunda mitologya dersleri verdi. Melih Cevdet Anday, halen Cumhuriyet Gazetesi'nde köşe yazıları yazmaktadır.

Şiir Kitapları: **Garip** (Orhan Veli ve Oktay Rifat'la) 1941. **Rahatı Kaçan Ağaç** 1946. **Telgrafhane** 1952, **Yan yana** 1956, **Kolları Bağlı Odysseus** 1963, **Göçebe Denizin Üstünde** 1970, **Teknenin Ölümü** 1975. **Sözcükler** 1978, **Ölümsüzlük Ardında Gılgamış**. 1982, **Tanıdık Dünya** 1984, **Güneşte** 1989.

Oyunlar: **İçerdekiler** 1965, **Mikado'nun Çöpleri** 1967. **Dört Oyun** 1072. **Ölümsüzler** 1987.

Denemeler: **Doğu-Batı** 1961, **Konuşarak** 1964. **Gelişen Komediya** 1965, **Yeni Tanrılar** 1974. **Dilimiz Üstüne Konuşmalar** 1975, **Yasak** 1978.

Romanlar: **Aylaklar** 1965, **Gizli Emir** 1970, **İsa'nın Güncesi** 1974. **Raziye** 1975, **Yağmurlu Sokak**

Gezi Notları: **Sovyet Rusya, Azerbaycan, Özbekistan, Bulgaristan, Macaristan** 1965.

Anı: **Akan Zaman Duran Zaman I** 1984.

Havuzun Konukları

Cengiz Bektaş

Fotoğraf: Selmin Başak

"SELİM! SELİM!"

Bahçeden geliyordu ses.

"Selim! Selim!" Uyku ne tatlı. Selim duyuyordu, ama gözünü açamıyordu.

"Selim! Selim!" Sonunda uyandı Selim. Kalktı baktı... Babası penceresinin altındaydı.

"Günaydın! Bak kim geldi. Haydi birlikte kahvaltı edeceğiz. Çabuk ol!" Selim, bahçede kahvaltı ettikleri masaya baktı. Orada oturanı görünce sevinçle bağırdı, "Hoş geldin!"

Cengiz gelmişti. Çok severdi onu... Babasının arkadaşıydı. Ona amca demesi gerekiyordu. Oysa küçüklüğünden beri "Cengiz" demişti. Sanki yaşıttılar... Bu hoşuna gidiyordu. Cengiz de seslendi:

"Hoş buldum!" Selim üstüne bir şeyler geçirip bir solukta indi üst kattan. Dişlerini, elini yüzünü yıkadı. Bahçeye fırladı. Cengiz'e koştu. Sarıldılar.

"Ne iyi ettin, geldin."

"Şimdi karnımızı iyice doyuralım. Çünkü bugün işçilik yapacağız."

"Ne işçiliği?"

"Bir havuz yapacağız hep birlikte! İşte hemen şuraya..."

Eliyle kahvaltı masasının az ötesini gösteriyordu Cengiz. Ekledi, "Küçük bir havuz."

Selim bu arada ablasını, annesini, babasını da öpüp onlara da "Günaydın," dedi. Ama aklı havuzdaydı.

"Derin mi olacak?"

"Hiç değil! Bir karış bile olmayacak..."

"Peki beton mu olacak?"

"Dur bakalım hemen şimdi her şeyi anlattırma bana. Önce kahvaltımızı yapalım. Sonra anlatırım."

Neşe içinde kahvaltı ettiler. Hava çok güzeldi. Gökte hiç bulut yoktu. Bahçe çiçekler içindeydi. Üzerlerine dalları sarkan nar ağacı da kıpkırmızı çiçeklerini açmıştı. Cengiz çayını bitirdi. Küçük not defterini çıkardı. Bir temiz yaprak açtı. Selim'in önüne koydu. Çizmeye başladı:

"Ben diyorum ki tam bir yuvarlak yapalım. Çapı 150-160 cm. olmalı. Derinliği 7-8 cm. olsa yeter. İçine deniz

çakılları döşeyelim."

Selim sevinçle ellerini çırpıyordu. "Kıyılarına çiçekler dikelim. Küçük kayalar da koyalım bir yanına."

Cengiz, "Güzel düşündün, koyalım."

Selim, "Peki ben ne yapacağım?"

Cengiz, "Her şeyi birlikte yapacağız. Şimdi herkes arabaya. Önce çakıl toplayacağız." Cengiz'in kaplumbağaya benzeyen, mavi arabasına bindiler. On-on beş kilometre ötedeki bol çakılı olan bir kıyıya vardılar. Her biri bir renk taş topladı. Üç-dört sepet doldurdular. Geri döndüler. Cengiz havuzun yapılacağı yeri kazdı. Bir tabak gibi çukurlaştırdı. Selim taş kırıkları taşıdı. Havuzun oturacağı tabana bu taşları döşediler. Çimentoyu, kumu, suyu birbirine karıştırarak harç yapılması Selim'in çok hoşuna gitti. O da boyundan büyük bir kürekle harcı karıştırma işine girişti. Harcı taşların üzerine döktüler. Bir yanda Cengiz, bir yanda Selim malayla harcı yayıp, düzlediler. Üzerine yarı yarıya batırarak çakıl dizme işine hemen giriştiler. Ak,

kahverengi, kırmızı, kara çakıllarla. İçlerinden geldiği gibi çizgiler, biçimler oluşturdular. Harç donmadan çakıl işini bitirmek için çok hızlı çalıştılar. Hiç ara vermediler. Taşlarla çok güzel bir mozaik yaptılar. İşleri bittiğinde çevresinden hiç ayrılamadılar. Selim, oldukça yorulmasına karşın, yerinde duramıyordu. Kendi düşüncelerine uygun olarak havuzun çevresine yeşillikler, kayalar yerleştirdi. Akşama doğru harç hemen hemen donmuştu. Dayanamayıp içine su bile doldurdular.,

O akşam Selim oturduğu yerde yorgunluktan uyuyakaldı. Babası onu kucaklayıp yatağına götürdü.

Selim ertesi sabah o güne dek bahçelerinde duymadığı bir sesle uyandı:

"Vırak vırak vırak..."

Bu kurbağa sesiydi. Hem de bir tek değildi kurbağa... Bir kaç taneydiler besbelli...

Sesler havuzdan geliyordu.

Selim bahçeye koştu. Bir de ne görsün? İki iri, bir küçük kurbağa, havuza yerleşmişti bile...

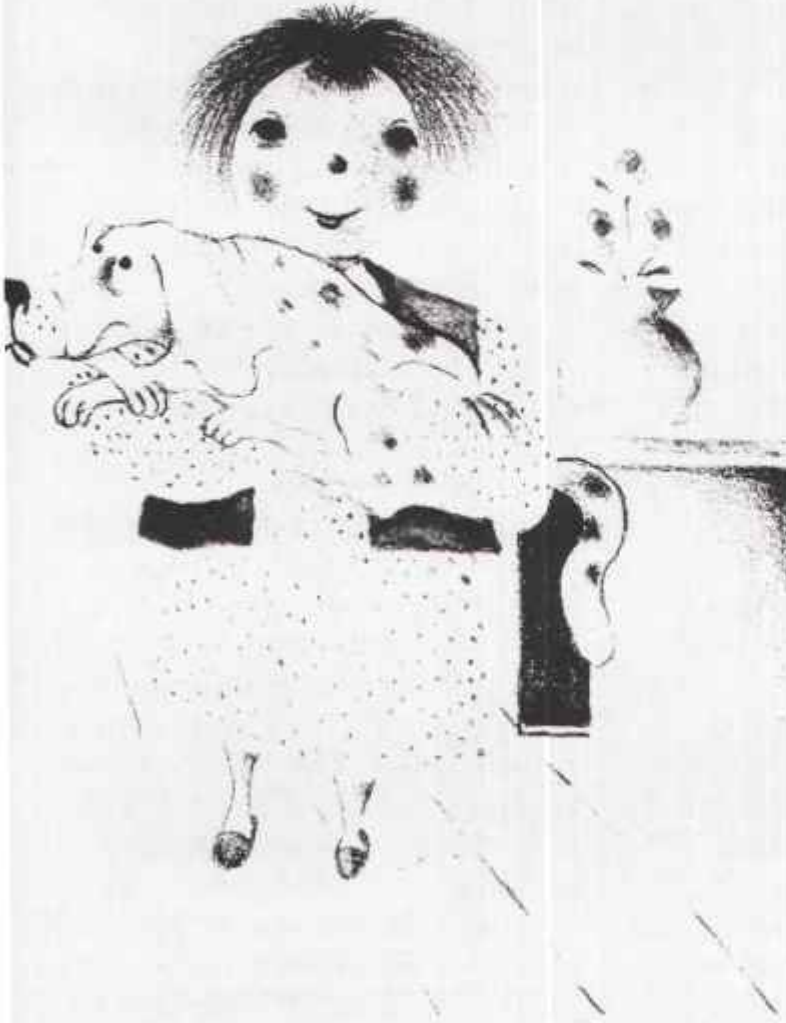
Türküleriyle Selim'e teşekkür ediyorlardı sanki...

Sarah Jane'nin İkinci Macerası

Jill Atabay

Res: Ferit Avcı

Çev: Şeyda Özçalışkan

BİR GÜN Sarah
Jane Mathilda
Teyze'sini ziyarete
gitmiş. Çayını içip,
"Lütfen" ve
"Teşekkür ederim,"
demeyi ve
yemeğini
bitirdikten sonra
aşağıya inip
inemeyeceğini
sormayı
unutmayarak çok
doğru davranmış.
Sonra da teyzesine
çatı katında
oynayıp
oynayamayacağını
sormuş. Bitirmesi
gereken
mektupları olan

Mathilda Teyze, oynayabileceğini söylemiş. Böylece, Sarah Jane, bir minderde oturup, büyük sarı gözleriyle bakarak Fido'ya alçak sesle çok kaba şeyler söyleyen Fifi'nin rahatsızlığına rağmen, tüm bu süre boyunca masanın altında oturan Fido'yu almış ve ikisi beraber çatı katına çıkmışlar.

Çatı odası çok geniş, karanlık ve artık hiç kullanılmayan eski kutu, sandık ve mobilyalarla doluymuş. Bazen Sarah, deniz kazasına uğramış bir denizci olduğunu hayal ederek bunlarla oynarmış. Ama bugün, odanın dibindeki en büyük sandıklardan birinin yanına gitmiş ve kapağını açmış. Sandık eski giysilerle doluymuş ve Sarah Jane onları birer birer çıkarıp, denemiş. Öncelikle dantel yakalı uzun ipek bir elbiseyi giymiş:

"Şimdi ben baloya giden Mathilda Teyze'yim," demiş, ve baloya giden teyzesini hayal etmeye çalışmış, ama pek başarılı olamamış. Sonra birkaç tane şapka denemiş. En sevdiği, üzerinde kırmızı bir kuştüyü olan geniş kenarlı,

büyük bir şapka olmuş.

"Senin de bir şapkan olmalı Fido," deyip, Fido'nun başına küçük bir dantel bone bağlamış. Fido bunu hiç sevmemiş ve çatı katında dört dönüp boneyi kafasından atmaya çalışmış. Sarah, gözlerinden yaş gelinceye kadar gülmüş.

"Mathilda Teyze'nin bu boneyi ne zaman taktığını merak ediyorum," demiş kendi kendine. "Belki Mathilda Teyze bunu Kırmızı Başlıklı Kız öyküsündeki büyükanne gibi hasta yatağında yatarken takıyordu. Şüphesiz o zamanlar çok genç olmalıydı ve kendisine fincan fincan kahve getirecek bir hizmetçisi vardı."

Sonunda giyininip soyunmaktan yorulmuş ve artık boş olan sandığın içine girip, Fido'ya seslenmiş: "Gel Fido. Ormanın ortasında karanlık bir mağaradaymışız gibi yapacağız." Fido da onun yanına atlamış ve Sarah Jane kapağı kapamış, içerisi çok karanlık ve aynı zamanda oldukça sıcak ve havasızmış.

Birkaç dakika sonra Sarah Jane, hiç ışık gelmemekle birlikte sandığın bir kenarının

açık gibi göründüğünü fark etmiş. Bu kenardan sürünerek ilerlerken kendini, kendinden öteye, karanlığa doğru uzanan uzun bir tünelde bulmuş. Nereye ulaştığını merak eden Sarah Jane tünelden aşağı ilerlemiş, ta ki tünel son bulana ve Sarah kendini parka benzer bir yerde bulana dek. Etrafta saklambaca çok benzer bir oyun oynayan birkaç çocuk varmış. Ancak çok tuhaf bir oyun olduğunu düşünmüş Sarah Jane, çünkü tersi olması gerekirken sadece tek bir çocuk saklanıyor ve tüm diğerleri onu arıyorlarmış.

Aynı zamanda, tüm çocukların, paltolarını, düğmeleri arkada olmak üzere ters giydiklerini fark etmiş. "Bu onları düğmelemeyi çok zorlaştırıyor olmalı," diye düşünmüş. "En iyisi bu parkın ne olduğunu onlara sormak, çünkü burayı hiç hatırlamıyorum."

Böylece yakınlarda oynayan küçük bir kıza gidip, "Nerede olduğumu bana söyleyebilir misiniz, lütfen?" demiş.

Küçük Kız ona bakmış ve şöyle demiş, "Şüphesiz Topsy Turvey ülkesindesiniz."

Belki bu her şeyi

açıklıyordur, diye düşünmüş Sarah Jane. Tam o sırada çok gösterişli bir at arabası geçmiş. İçinde iki yetişkin, iki de çocuk varmış.

Yetişkinlerden biri koltukta olağan biçimde oturuyormuş ama diğeri Sarah Jane'i çok şaşırtan bir biçimde başının üzerinde duruyormuş. Başının üzerinde duran bu adam oturduğunda (sanıyorum dinlenmek için, diye düşünmüş Sarah Jane), diğeri başının üzerinde durmaya başlıyormuş. Bu sırada, çocuklar ise arabanın koltuklarında, zaman zaman da zemininde birbirlerinin ve arada bir de ana babalarının üstüne çıkarak ve kahkahadan titreyerek saçma oyunlar oynuyorlarmış. Bunlar Sarah Jane'in bugüne kadar gördüğü neredeyse en rahat durmaz çocuklarmış.

Ayakkabılarının bağları çözükle olduğu gibi düğmelerinin büyük bir kısmı da açık durumdaymış ve saçları etrafta uçuşuyormuş.

"Bunlar da kim?" diye sormuş Sarah Jane.

"A, bu kral, bu da kraliçe," diye yanıtlamış küçük kız. "Şu anda başı üzerinde duran

Topsy, diğeri ise Turvey."

"Tanrım," demiş Sarah Jane.

"Peki ya çocuklar?"

"Çocuklar? A, bu Higgleddy, bu da Piggledy." Ve tam tekrar oynamaya koşuyormuş ki geri dönmüş:

"Yabancısınız galiba, eğer isterseniz size biraz etrafı gösterebilirim," demiş.

Sarah Jane ona teşekkür edip, bunu çok isteyeceğini söylemiş. Böylece beraberce caddeye doğru ilerlemişler. Tam o anda ikisi birden Fido'nun kendileriyle beraber geldiğini fark etmişler.

"En iyisi onu da kucağına al," demiş küçük kız.

"Tavşanları korkutabilir."

"Tavşanlar?"

"Evet, günün bu saatlerinde pek çok kişi tavşanlarını parkta dolaştırmak için getirir. Sadece bir kaç kişi köpek besler ve onlar da hep kapalı tutulur."

Fido kapatılmayı sevmez," demiş Sarah Jane ve onu hemen kucağına almış.

Sarah Jane tüm evlerin çok tuhaf bir biçimde yapıldığını fark etmiş. Bacaları evlerin altından dışarıya uzanmakta, evin ön kapısına ulaşmak içinse yandaki merdivenden

yukarı tırmanmak ve eve tepeden girmek gerekmektedir.

Aniden bir zil çalmaya başlamış.

"Ah tatlım, bu okulun zili," demiş küçük kız ve o anda Sarah Jane insanların ellerinde okul çantaları evlerinden hızlı hızlı aşağı doğru yürüdüklerini fark etmiş.

"Çocuklarını mı alacaklar?" diye sormuş.

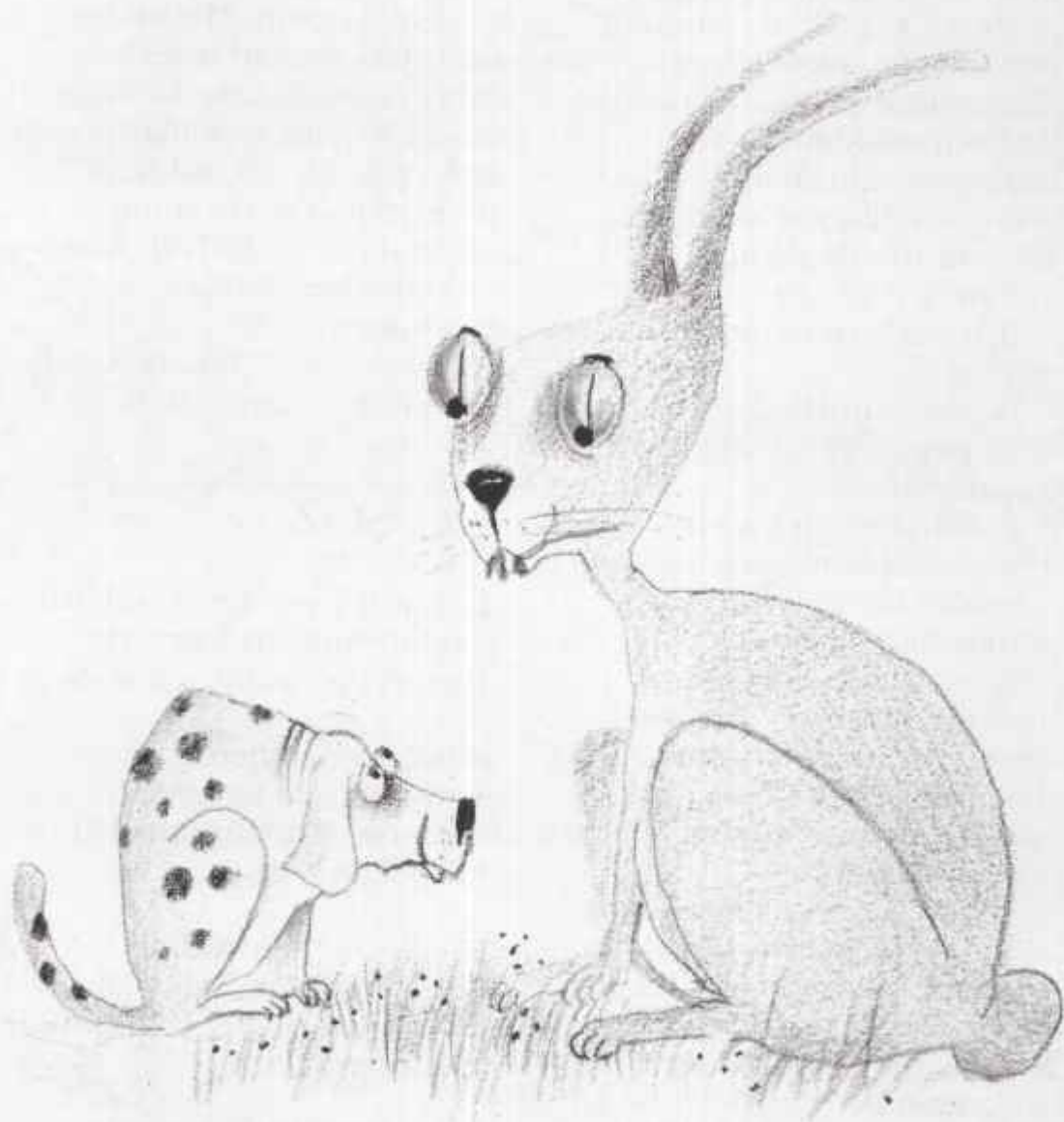
"Hayır, tabii ki okula gidiyorlar. Bütün anneler ve babalar okula gider."

"Peki ya çocuklar?"

"Onlar evde oturur, ev işlerini yapar ve yemek pişirirler."

"Ne iyi bir fikir," diye düşünmüş Sarah Jane. Hiç okula gitmemek, ödevlerinin olmaması ve insanın kendisi için iyi olduğu düşünülen şeyi yemeğe zorlanması yerine, ne yemek istiyorsa her gün onu pişirmesi.

"Ben artık gitmeliyim," demiş küçük kız. "Gidip, akşam yemeği için biraz çikolata almalıyım." Böyle deyip, koşarak uzaklaşmış. Akşam yemeği için çikolata! diye düşünmüş Sarah Jane. Benim

yemekten sonra bile çikolata yememe izin verilmiyor.

Tam o sırada onlara doğru koşarak gelen ve dişlerini çok kötü bir biçimde Fido'ya gösteren büyük tavşanı fark etmiş. Fido çok korkarak, Sarah Jane'in bacaklarının arkasına saklanmış ve sızlanmış. Sarah Jane telaşla Fido'yu kucağına almış ve tavşanı uzaklaştırmaya çalışmış.

"En iyisi eve gitmemiz, Fido," demiş.

Böylece tünele doğru yürüyüp, içinden sürünerek geçmişler.

Sarah Jane'in bundan sonra hatırladığı ikinci şey, Mathilda Teyze'nin büyük bavulun kapağını açması olmuş.

"Aaa, Sarah Jane!" diye bağırması teyzesi. "Bu eski bavulun içinde uyumak hoşuna gitmiş olmalı. Ama senin çoktan eve gitmiş olman gerekiyordu."

"Evet, teyze," demiş Sarah Jane ve esneyerek bavuldan çıkmış. Gerçekte kendini çok uykulu hissediyormuş. Fido da çıkmış bavuldan ve şöyle bir silkelenmiş. "Tünelden haberin var mı, teyze?" diye sormuş Sarah Jane.

"Küçük bir kız olduğum zamanlardan beri hiç tünel olmadı," demiş teyzesi sert bir biçimde. "Şimdi paltonu giy."

Böylece Sarah Jane paltosunu giyip, Mathilda Teyze'ye çayı için teşekkür etmiş ve aşağı kata koşmuş. Orada Fifi'nin kendilerine sarı gözleriyle dik dik baktığını görmüşler. Fido fırlamış. Sarah Jane ise Fifi'nin tavşana ne kadar benzediğini düşünmüş.

"Haydi, Fido," demiş Sarah Jane ve eve koşmuşlar.

ÜÇ SÖZ

İnsan iki şey ile kendisini yaşlanmaktan kurtarır: Biri, iyi iş, öteki, iyi söz.

Sözü çok söyleme, sırasında ve az söyle; binlerce söz düğümünü bu bir sözde çöz.

Bilgili bilgisini dili ile ortaya çıkarmadıkça, yıllar geçse bile onun bilgisi çevresini aydınlatamaz.

Kutadgu Bilig/Yusuf Has Hacip

Fındıkfaresi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

UÇMAK

Uçmak, bir çocuğun.
Elinden kurtuluveren
Bir uçurtma gibi

Uçmak, engin denizlere
Aya, güneşe
Hızla ve hırsla
Yol almak gibi

Uçmak, bir kuştur
Düşen bir tüy gibi süzülerek
Rüzgârın esintisine kapılmak gibi

Uçmak, bir yerden
Kaçarcasına
Özgür ve hür
Bulutların arasında
Kaybolmak gibi.

Işık Eflân Tınaz

Kelebek

Dağlarda bayırlarda hep
görürüm onu.

Sarı, ak, kırmızı ve mavi
renklerin çoğu.

Onu çok severim,
Canım keleşim benim.

Tatlı bir hayvan,
Kim sevmez onu?

Severim ben yine de,
Canım keleşim benim.

Onları çok severim,
Onlarda her rengi beğenirim.

Canım keleşim,
Canım keleşim benim,

Sakın kapatmayın kafese
onları,
Özgür bırakın onları.

Çok sevin onları,
Canım keleşim benim.

Ayşe Deniz Özüncer

15

KEDİ VE ÇOCUK

Yağmur yağıyordu hafiften. Küçük, çıplak ayakları üşüyordu, ama o altı yıllık yaşamında soğukta donup, hissetmemeyi öğrenmişti.

Ayaklarını hızlıca yere vurunca, şıp-şıp sesler çıktığını yeni fark ediyordu. Soğukta koşuşan insanları gördü. Üşümüşlerdi. Güldü. Bazen acıyordu onlara. Hayat şartları soğukta donup hissetmemeyi öğretmemiş miydi acaba? Küçük bir yağmur damlası; önce kirpiğine, sonra da yere düştü. Hiç bu kadar yakından incelememişti bir yağmur damlasını... Onun devinimleri olabileceğini düşünmemişti hiç.

Yağmurda ıslanmış yavru bir kedi gördü. Apansız, oradan oraya koşturup duruyordu. Minicik patileri toz toprak olmuştu. Sessizce yanına yaklaşarak kucakladı. Titriyordu. "Annesi nerede acaba?" diye düşündü. Yoksa, o da mı terk edilmişti?.. Annesiz büyümenin acısını bilirdi. Hislerini paylaşmak istediğinde, aradığı kucağı bulamazdı. Şefkati, sevgiyi kimseden görmedi. Ama birçok kişiden daha duyguluydu..Kendiyle gurur duyardı.

Kedinin tüylerini okşadı. Islaktı. Kedi, çocuğa biraz daha yaklaştı. Kafasını çocuğun eline sürttü.. "Okşa beni," diyordu. Usulca okşadı çocuk, minik pisi'nin yağmurda ıslanan tüylerini. Her şeye rağmen yumuşacıktı. Bir dükkanın kepenginin altına girdiler. Karşıda, bir fırın vardı. Çocuk oradaki ekmeklere bakarken, fırın sahibiyle göz göze geldiler. Çocuk, hemen gözlerini kaçırdı. Ama adam, yanına gelmesini işaret ediyordu. Gitti. Birdenbire koşarak geri döndü. Arkadaşını unutmuştu. Kediye aldığı gibi koştu, ıslanmamak için. Adam, "Burda otur istersen," dedi. Bir sandalyeyi işaret etti. Çocuk yere baktı. "İyi olur," dedi. Adam kediye kucağına aldı. Okşadı, okşadı. Çocuğa biraz ekmek,

peynir ve çay verdi. Kediye de biraz süt. ocuk hemen başladı yemeğe. Kedi ise, sütünü ağır ağır içiyordu. Kim bilir belki de hiç bitmesin diye. Karınları doymuştu. Teşekkür edip, ocuk pisiyle oradan ayrıldı. Arkasına baktı. El salladı. Adamın gözleri doldu bu manzara karşısında.

Yürürken ocuk birdenbire durdu. "Kaalım," dedi. "Kaalım," dedi. Kedi kucağında hızla koşmaya başladı. Uzaklaşınca; anlayacak düşüncesiyle kediye, "Bilirim," dedi. "Annesi, babası olmayan çocukları az önce gördüğümüz yere kapatırlar. İyi gibi grnrlar ama ileri öyle değildir. Sonra da seni kapatırlar oraya. Dikkat et." Kedi acıyla miyavladı. Kim bilir, belki de anlamıştı çocuğu.

Kediyi yere bıraktı. Kucağında taşımaktan yorulmuştu. Zaten ıslanacağı kadar ıslanmıştı. Yolda, büyük bir kedi gördü iki dost. Çocuğun pisi'si, gördüğü kediye doğru gitti. Yaladı, yaladı. "Belki de annesi," diye düşündü ocuk.

Her ne kadar ayrılmak istemese de, hiçbir şey söylemedi. Pisi, geri döndü, çocuğu yaladı. Gözleri doldu ocuğun. Annesi geldi ve aldı kediyi. ocuk ağlıyordu. Gözyaşları yağmur damlalarına karıştı. Pisi arkasına bakıyordu hep. Çocuğa... Gözden kaybolurlarken, ocuk hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yere eğildi. Toprağın o güzel, o sıcak kokusunu duydu. Ama yine de mutluydu. Pisi'si mutlu olmuştu ya, o yeterdi.

Ayağa kalktı. Nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Birdenbiri bir g, onu geldiği yere götürmek istercesine çekti. Bir binanın önünde durdu. Yükselen katlara baktı. Ve; kendini ailesiz çocukların olduğu yere teslim etti.

Pisi her yağmurda çocuğu hatırladı. ocuksa, demir tellerden dışarıya her yağmurda hüzünle baktı.

ANNEANNEM

Benim anneannem çok tatlı bir kadındır. Kısa boylu, gözlüklü, bazen sinirli, genellikle sakin, meraklı ve herkesin anneannesi gibi hep öğütler veren bir anneannedir benimki. Yoo! Çenesinden çıkan ve öperken ağızma batan kılları yoktur anneannemin. Çok severim ben anneannemi.

Anneannem deyince aklıma diş fırçam, diş fırçamı görünce de aklıma anneannem gelir. Neden mi? Anlatayım:

Benim dişlerim (ayıptır söylemesi) pek güzeldir. Ne bir çürüklük, ne de bir yamukluk vardır dişlerimde. Anneannem de dişlerime çok özen gösterir. Beni her görüşünde, "Yavrum, dişlerini fırçaladın mı?" diye sorar. Tabii bunun bir nedeni var. O da gençken benimki gibi dişlere sahipmiş. Fakat 35 yaşında dişlerini kaybetmiş, takma diş kullanmaya başlamış. İşte bu yüzden benim dişlerime çok özen gösteriyor, benim de büyüyünce takma diş kullanacağımdan korkuyor. Ben de; anneannem üzerime çok düştüğü için dişlerime özen gösteriyorum.

Ayrıca anneannemin başka bir özelliği de unutkanlığıdır. Genellikle bütün ünlülerin isimlerini unutur. Annemle benim isimlerimizden güzel bir çorba yapar. Babam ve amcam da anneannemle dalga geçmekten geri kalmazlar. Biz de onlara çok güleriz. Unutkanlığına, sık sık öğüt vermesine ve diş fırçalama konusuna karşın bütün aile, özellikle de ben anneannemi çokook severiz. Anneanneciğim umarım bu satırları okurken yüzünden gülümsemen eksik olmaz.

İlay Ertetik/ İstanbul

AYI

James Oliver Curwood

Dokuzuncu Bölüm

Miki Yalnız Dolaşıyor

Sekizinci Bölümün Özeti: Birkaç günlük heyecan onları yaşlandırmış gibiydi. Niua'nın anasının yokluğundan dolayı duyduğu üzüntüsü gittikçe azalıyordu. Miki de sahihini unutmak üzereydi. Birlikte otuz. metrelik bir bayırdan uşağı yuvarlandılar. Niua hu yuvarlanmadan çok hoşlanmıştı. Ama Miki için hiç de eğlenceli değildi. Niua eğlenceli bir oyun bulmuştu. Miki artık gitmek istiyor ve keşif gezilerine çıkıyordu. Niua'ysa onu biraz takip ediyor, fakat rengeyiğinin yağlı ve sulu gövdesini bırakmak istemiyordu. Günler boyunca rengeyiğini yiyip durdular. Gittikçe güçleniyorlardı. Ancak et bir süre sonra Miki'nin yiyemeyeceği kadar bayatlamıştı. Niua ise etin kokusu ağırlaştıkça daha büyük bir zevkle yiyordu. Ama kargalar leşin üzerine üşüşmüşler onu bırakmıyorlardı. Niua kargaların saldırısına uğradığında Miki'yi çok aradı ama Miki gitmişti.

ORADAN BEŞ yüz metre ötede Miki kargaların çığlıklarını duymuştu. Fakat Niua'nın yardıma ihtiyacı olduğunu anlamış olsa bile geri dönmek niyetinde değildi. Uzun bir oruçtan sonra pek acıkmış bir halde büyüklüğü ne olursa olsun yenilebilen her yaratığın üzerine atılmaya karar vermişti. Bununla birlikte basit bir yengece rastlayıncaya kadar iki kilometre yol alması gerekti. Yengeci ezdi ve kabuğu ile yuttu; bu hiç değilse ağzının pasını giderdi.

Delighinden iki yengeç daha

çıkardı. Sonra dere daha derinleşti. Su orada ağır ağır akıyordu ve daha koyu renkliydi. İki kere yaşlı tavşan avlamak için atıldıysa da onlar kolayca savuştular. Genç olanı az daha yakalayacaktı. Sonunda talih ona gülümsedi. Burnuyla içi oyuk bir kütüğü araştırırken bir tavşanı bu çıkışı olmayan delikte sıkıştırdı. Üç günden beri yediği bu ilk yemeğin tadını çıkarmak için uzun dakikalar geçirdi.

Bu ziyafete öylesine dalmıştı ki, yeni birinin sahneye girdiğini görmedi. Yaban kedisi

Uşak'ın gelişini duymadı, bir süre kokusunu da almadı, Uşak da başkasını rahatsız etme niyetinde değildi.

Uşak kütüğün öbür yanına gelmişti ve en çok iki metre ötede duruyordu. Miki gibi, onun niteliğini bilmeyen biri için görünüşünde hiç de yırtıcılık yoktu. Hemcinsleri olan gelinciğe, susamuruna, kokarcaya benziyordu. Miki kadar uzun olmakla birlikte yüksekliği onun yarısına gelmiyordu. İki çift kısa ayağı bir zağarınki gibi çarpık görünüyordu. Sekiz on kilo çekiyordu. Başı bir gülle gibi yuvarlaktı, hemen hemen kulaksızdı ve bıyıkları hayret verecek derecede uzundu; çok tüylü bir kuyruğu, baktığı her şeyi delip geçecek gibi görünen küçük saldırgan gözleri vardı. Onun apansız ortaya çıkması

Miki'de bir tehdit ve meydan okuma etkisi uyandırdı. Ayrıca, Uşak bir kavgaya girilirse kolayca yenileceğe benziyordu. Köpek sarkık dudaklarını yukarı kıvrırdı ve hırıldamaya başladı.

Uşak bu gösteriyi yolundan çekilme ihtarı olarak kabul etti ve başkalarına ait avlara burnunu sokmamayı bilen iyi yetişmiş bir hayvan olduğundan, özür diler gibi sessiz adımlarla bir gerileme hareketinde bulundu.

Orman kurallarını bilmeyen Miki için bunun anlamı açıktı: Uşak ondan korkmuştu. Kaçıyordu! Bir zafer havlayışı ile arkasından atıldı.

Bu atılışı kovalayan dakika içinde ne olup bittiğini Miki asla doğru dürüst anlamayacaktı. Çünkü kelimenin tam anlamıyla bir

kavga olmadı; tek yanlı bir boğazlama, bir kırım oldu. Miki'nin ilk izlenimi bir tek değil bir düzine Uşak tarafından saldırıya uğradığıydı. Bu ilk izlenimin arkasından kafasının işlemesi ve gözlerinin görmesi durdu. Hayatında hiç görmediği, asla benzerini göremeyeceği bir dayak yedi. Tırmalanmış, tokatlanmış, ısırılmış, boğazlanmış ve bıçaklanmıştı. Öylesine sersemlemiş ve bir zaman bitik halde yere yıkılmıştı ki Uşak gittikten sonra da işin bitip bitmediğinin hiç farkında olmayarak bacakları ile havayı dövüp durdu. Gözlerini açtığında kendini yalnız buldu. Tavşanı hakladığı delik kütüğün içine girip büzüldü.

Başına ne geldiğini anlamaya çalışarak orada yarım saat kaldı. Dışarı süründüğü zaman güneş batıyordu. Bir ısırık iyi durumdaki tek kulağını parça parça yırtınıştı. Uşak tüylerini kopardığı için derisi yer yer açılmıştı. Kemikleri sızlıyor boğazı ağrıyordu, gözünün üzerinde koca bir şişkinlik vardı. Gelmiş olduğu yola pişmanlıkla baktı. Niua'yı

yukarda bulabilirdi. Gölgeler uzadıkça içinde büyük bir yalnızlık duygusu geliyor, arkadaşını bulmak arzusu yükseliyordu. Fakat Uşak o yana gitmişti, köpekçik onunla yeni bir karşılaşmayı hiç de istemiyordu.

Güneşin tümüyle çekilmesinden önce yüz metre kadar güneydoğuya doğru yürüdü. Alacakaranlığın artan koyuluğu içinde Beaver ile Loon arasındaki Big-Rock'un karayolu üzerine düştü.

Birkaç saniye, dayanılmaz bir heyecanla taş gibi kalakaldı. Bu insan izi, dolayısıyla Challoner'in, sahibinin izinin ortaya çıkışı ile başka her şey unutulmuştu. Bunu yitirmekten korkarmış gibi önce ağır ağır ilerlemeye koyuldu.

Gece olunca yıldızların ışığı altında inatla, sadece köpeğin evcil içgüdüğü ve bir efendi isteğiyle itilerek hep yolu izliyordu.

Hemen hemen Loon'un kıyısına vardığı zaman Makoki ile Beyaz'ın kampının ateşini gördü.

Koşmadı; havlamaktan, ya da hırıltı çıkarmaktan çekindi.

Yalnızlığın sert okulu ona çoktan kendi kurallarını kabul ettirmişti. İhtiyatla ileri kaydı ve tam ateşin aydınlattığı çemberin dışında karın üstü yattı. O zaman bu adamlardan hiçbirinin Challoner olmadığını gördü. Fakat ikisi de onun gibi duman tütürüyorlardı. Seslerini işitti, sahibininkini andırıyordu. Bu kamp onunkinin benzeriydi. Bir çadır ve havada pişen yemek kokusu.

Tam aydınlık çemberin içine girmek üzereydi ki Beyaz kalktı, Challoner'in yaptığı gibi gerindi ve kol kalınlığında bir sopa aldı. Miki'ye hemen hemen iki metre kadar yaklaştı, köpek ona doğru bir hareketle bacakları üzerinde dikildi. Bu hafif yer değiştirme onu yan aydınlığın içine soktu. Gözleri ateşin yansıması ile pırıldıyordu, adam da onu gördü.

Bir şimşek hızıyla sopayı başı üzerine kaldırdı ve dev gibi kolunun bütün kuvvetiyle doğru Miki'ye fırlattı. Eğer bu odun köpeğe tam çarpmış olsaydı, onu öldürürdü. Kalın ucu boşa gitti. İnce ucu Miki'nin omuzuyla boynunun arasını buldu ve hayvanı öyle

bir şiddet ve süratle karanlığın içine attı ki, adam öldü sandı. Makoki'ye bir kurt yavrusu ya da bir tilki öldürdüğünü bağırarak bildirdi ve karanlığa atıldı.

Odunun vuruşu Miki'yi bodur bir çamın meydana getirmiş olduğu bir kümenin tam ortasına fırlatmıştı. Omuzunda korkunç bir acıyla, hiçbir hareket yapmadan orada yatıp kaldı. Kendisiyle ateşin arasında, adamın sopayı yerden almak için eğildiğini ve Makoki'nin başka bir değnekle koştüğünü gördü. Sığınağında yapabildiği kadar büzüldü. İçi büyük bir korkuyla dolmuştu, zira şimdi gerçeği anlıyordu. Bu adamlar Challoner gibi değildi. Elllerinde sopalar onu avlamaya çalışıyorlardı. Köpek bu sopaların neye yaradığını biliyordu. Omuzu adeta kırılmıştı. Adamlar hemen yakınında onu ararken o sinip kaldı. Kızılderili sopasını çam kümesinin içine bile soktu. Beyaz ona vurduğundan emin olduğunu tekrarlıyordu. Bir an öyle yakınından geçti ki, ayakkabısı hemen hemen burnuna dokundu. Adam dönüp ateşe yeni kayın dalları

attı, ateşin daha geniş bir çevreyi aydınlatmasını istiyordu. Miki'nin yüreği ağzına geldi. Fakat iki adam aramalarına daha uzakta devam ettiler ve sonunda dönüp ateşin yanında oturdular.

Miki bir saat hiç kımıldamadı. Alevler alçaldı. Yaşlı Cree bir örtüye sarıldı, Beyaz, çadıra girdi. O zaman ağaç kümesinden dışarı sürünmeye cesaret etti. Onu her adımda topallatan ezilmiş omuzunun acısıyla az önce öylesine umutla izlediği yolu yukarı doğru acele acele çıktı. Gece pek sakindi. Yeniden tavşanı öldürmüş olduğu oyuk kütüğün içine saklandı. Gecenin son saatlerini yaralarını yalamakla geçirdi. Tan ağarırken çıktı ve avından kalanları yedi. Bundan sonra kuzeybatıya, Niua'nin bulunduğu yöne döndü. Şimdi hiç tereddüt etmiyordu. Ayı yavrusunu tekrar bulması gerekiyordu. Ortalığı kokutacak olsa bile onun burnuna burnunu sürtmek, ağzını yalamak istiyordu. Onun homurdanmasını ve iyi arkadaşlık gösterisi olarak çıkardığı çok garip sesleri

dinlemek istiyordu. Onunla yeniden avlanmaya başlamak, onunla oynamak, birlikte yatmak ve güneşli köşelerde birlikte uyumak istiyordu. Niua, ayrılmaz bir şekilde onun yeni dünyasına katılmıştı. Yola koyuldu. Oysa ırmağın çok yukarısında Niua da kaygılı ve umut dolu olarak Miki'nin izinden yürüyordu.

Yan yolda, güneşe boğulmuş küçük bir çayırılıkta karşılaştılar. Büyük gösterilerde bulunmadılar. Her ikisi de durdu ve bir yanlışlık olup olmadığını anlamak istemiş gibi bir an bakiştılar. Niua homurdandı, Miki kuyruğunu salladı. Birbirlerinin burunlarını kokladılar. Niua onu tanıdığını kısa ve keskin bir cıgılla belirtti, Miki de ona bir inleyişle karşılık verdi; sanki birbirlerine şöyle diyorlardı:

"Vay, Miki!"

"Günaydın, Niua!"

O zaman Niua güneşe yattı, Miki yanına uzandı. Ne de olsa arada bir, parça parça sökülen, fakat sonunda gene tamir edilen garip bir dünyada yaşıyorlardı. Bir kere daha dost olmuşlardı, ikisi de mutluydu. (Sürecek)

Serdar'ın Gezi Notları

Bali'de Müzik

Nuran Turan

Fotoğraflar: Nuran Turan

Müzik, dans ve tiyatro sanki Bali'lilerin yaşam biçemi. Geleneksel danslarını, müzik aletlerini hemen her yerde sık sık görüyorsunuz.

24

Benim oyuncak ksilofonun sahibisini görünce hemen başına geçtim. Bildiğim bir çocuk şarkısının birkaç notasını çalmak hepimizi neşelendirdi.

Resimdeki dansçının giysisine bir bakın.
Hele maskesi çok komik değil mi?

Bütün
dansçılar böyle
garip kostümler
giyiyorlardı.
Yüzlerine
taktığı
maskeler de
çok acayipti.
Bazıları çok
komik, bazıları
da
ürkütücüydü.

25

Bu maskeli dansçının maskeli yüzünden önce bayağı
ürktüm. Resmime bakınca da anlaşılıyor zaten. Resme
sonradan bakınca da oldukça komik geldi. Siz ne
dersiniz?

KÜÇÜK KUŞ

Güngör Köknel

Resim: Emine İnkaya

26

İPEK, GÜLÜMSEYEN bir sabahı görmek, ona, "Günaydın," demek için, uyanır uyanmaz pencereye koştu. Ama karlı bembeyaz bir sabah onu bekliyordu. Kış mevsimi gelmiş, bahçeler, sokaklar, çatılar bembeyaz karla örtülmüştü.

"Güzelim yaz ne çabuk bitti, şu karlı tepelerin ardında kaybolup gitti," diye düşündü İpek. "Birkaç ay öncesine kadar güneş, o tepelerin ardından gülümseyerek çıkar, kıpkızıl ışıkları kırlarda, vadilerde bir su gibi akıp giderdi. Karlar şimdi tüm doğayı beyaz bir örtü gibi sarmış."

İpek karı da seviyor, yeter ki dondurucu soğuk olmasın. Kocaman burunlu bir kardan adam en büyük hayali. Ya

kartopu oyunu?.. Bunu düşününce içi heyecan doldu. Tekrar dışarı baktı, gökyüzü grimsi bir renk almış, rüzgâr karları sağa sola savurup duruyordu. En iyisi rüzgârın durmasını beklemek, nasıl çıkılır bu fırtınalı havada? İpek yanı başında çıtır çıtır yanan şömineye baktı. Kıp kırmızı alevler şöminenin içinde oynaşp duruyor, çevreye tatlı bir ışık saçıyordu. Böyle sıcak bir evde yaşadığı için kendini şanslı hissetti. Annesinin yanına geldiğini duymamıştı.

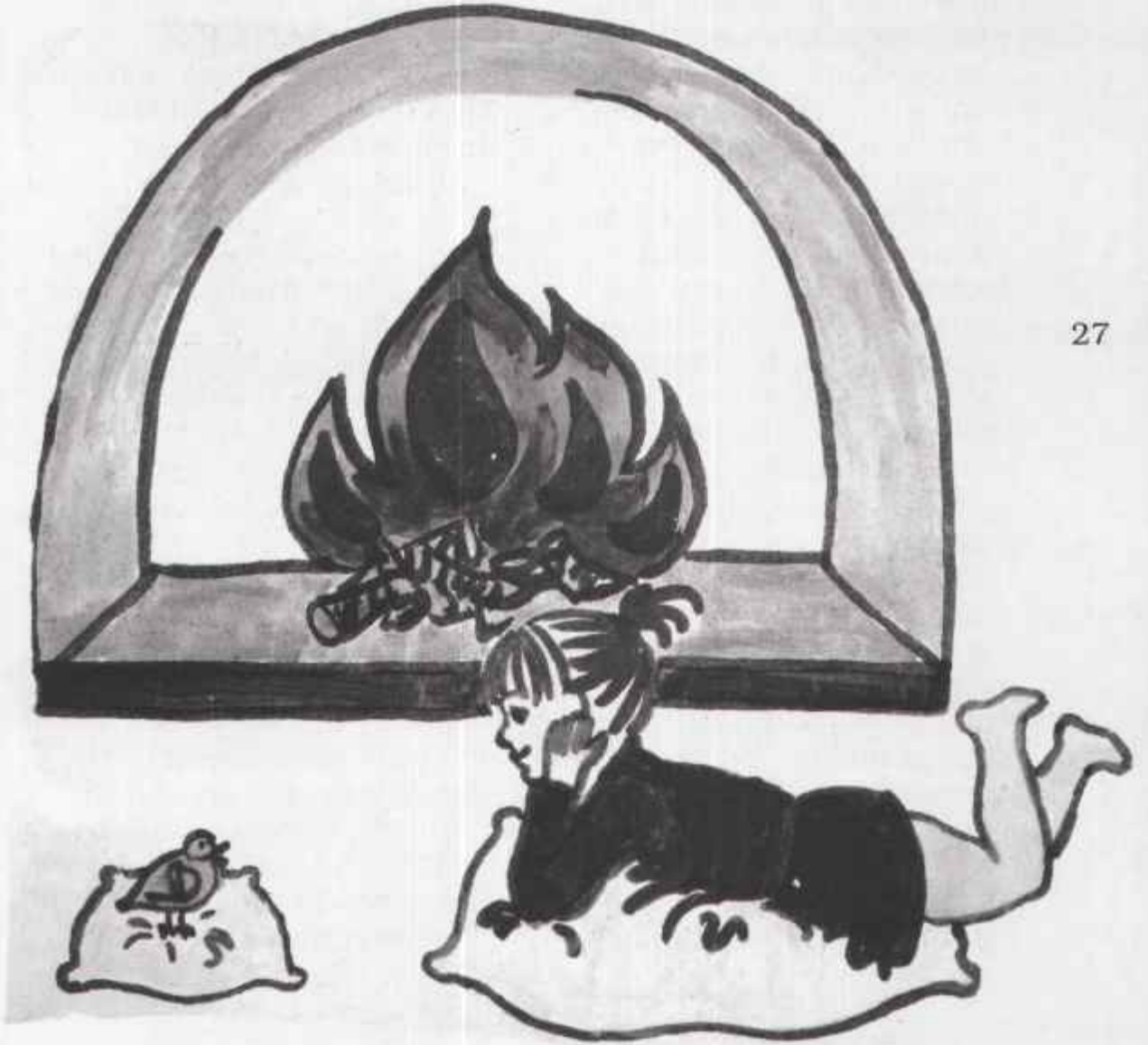
"Ne soğuk, ne sevimsiz bir hava değil mi?" dedi annesi. "Böyle günlerde barmaksız, korumasız insanları düşünürüm hep."

"Ya kuşlar?" dedi İpek. "Onlar bu soğuk havadan etkilenmezler mi?"

"Tabii ki etkilenirler. Ama göçmen kuşlar henüz kış bastırmadan sıcak ülkelere göç ederler, gitmeyenler ise kendilerini korumasını bilirler."

"Hı hıh," dedi İpek. Baharı

şimdiden özlemiş gibiydi. "Ah şu güzelim bahar bir gelse," diye düşündü. "Gelse de ağaçlar bembeyaz bahar dallarıyla dolsa, güneş bir sevinç gibi doğsa içimize. Ya leylekler!.. O kocaman

kanatlarıyla bir yükselip bir alçalan dalgalar gibi uçsalar masmavi gökyüzünde."

"Haydi kızım," dedi annesi. "Biraz ödevlerine bak, ben de mutfağa giriyorum."

İpek, ödevini daha sonra yapmayı düşündü. Tekrar camdan dışarı baktı. Rüzgâr biraz diner gibi olmuş, hatta puslu bir güneş çok uzaklardan görünür gibi olmuştu. Birkaç küçük serçe, bahçelerindeki karları yerlere saçıyordu. Bu küçük kuşlar üşümüyorlar mıydı? Onlara baktıkça içi sevinçle doldu İpek'in. Beyaz bir örtü gibi çevreyi saran karların içinde tek canlı onlardı. Ötüşleri bir müjde gibiydi. Karlarla yüklü dallar bahar dallarına dönüşmüş, doğa canlanmaya başlamıştı sanki. İpek gözlerini onlardan ayıramıyordu.

O anda beklenmedik bir şey oldu. Yan pencerenin camı tık tık vuruldu. Önce önemsemedi İpek, ama aynı ses tekrar edince o tarafa koştu. Küçük bir kuş minicik gagasıyla cama sürekli vuruyordu. İpek çok şaşırdı, çabucak camı açıp minik kuşu içeri aldı. Çok titriyordu zavalcılık belli ki çok üşümüştü. Onu koşarak

şöminenin yanına götürdü ve sıcacık bir minderin üstüne koydu. "Biraz daha dışarıda kalsa ölürdü zavalcılık," diye düşündü.

İpek, minik kuşu sevgiyle okşuyordu ki, sol kanadının kırık olduğunu fark etti. Minik kuş da acısını dile getirmek istercesine sürekli ötüyordu. Mutfaka doğru koştu:

"Anneciğim, küçük, kanadı kırık bir kuşu içeri aldım!.." diye bağırdı. "Lütfen gel!.."

Annesi hemen geldi ve yaralı kuşu avuçlarının içine alıp onu ısıtmaya sevmeye başladı. Biraz olsun titremesi geçmişti küçük kuşun.

"Ona yiyecek ve su getirelim," dedi annesi.

"Ya kanadı?" diye bağırdı İpek. "Kırılmış ve aşağıya doğru sarkmış, çok da acı çekiyordur mutlaka!.."

"Üzülme," dedi annesi.

"Birkaç saat sonra baban evde olacak, kuşun kırık kanadına gerekeni yapar."

İpek ilk kez babasının doktor olmasına sevindi. Bunu gözlerinden okuyan annesi:

"Tatlım, böyle küçük bir kırık olayını tedavi etmek için mutlaka doktor olmak gerekmez. Ama biz bu işi yine

de babana bırakalım. Haydi mutfaktan ona yiyecek, içecek bir şeyler getir."

Getirilen yiyeceğe birkaç gaga vurdu küçük kuş, ama öyle yorgundu ki, sıcacık minderin üzerinde uyuyup kaldı.

"Bırakalım uyusun," dedi annesi. "Dinlenmeye ihtiyacı var." Tekrar işine döndü.

İpek, kuşun başından hiç ayrılmadı. Kuş neden sonra gözlerini açtı, biraz canlanmış gibiydi, uçmak ister gibi bir hareket yaptı ama başaramadı. İpek kuşun karşısına, yere uzandı onu izlerken sordu:

"Minik kuş, yok mu senin hiç kimsen? Seni kanatlarının arasında ısıtacak bir annen? Yiyecek taşıyan bir baban? Ya da sıcacık bir yuvan? Öyle küçük ve korunmasızsın ki!.."

Minik kuş İpek'i anlamıştı sanki, içli içli öterek ona yanıt veriyordu.

"Tabii ki vardı. Beni dünyaya getiren, sevgiyle büyüten tatlı bir annem, sıcacık bir de yuvam. Dahası koskoca bir dünyamız vardı. Kanat çırparak dolaştığımız masmavi bir gökyüzü, dağların ardından gülümseyerek çıkan kocaman

güneş ve kanatlarımıza takılıp kalan rüzgâr. Hepsi bizimdi. Bazen parlayan yıldızları kanatlarımızla kucaklar, bazen de gökyüzünün sonunu bulduğumuzu sanır, sevinçli çığlıklar atardık. İşte böyle mutlu yaşırdık.

"Bir gün bu büyü bozuldu. Güzelim yaz bitti, güzün serin havası esmeye başladı. Gökyüzü gri bir renk alıyor, sarı yapraklar havalarda uçuşup duruyordu. Güneş bile solmaya başlamıştı. "Kış basmadan sıcak bir ülkeye göçmeliyiz," dedi annem. "Sen daha kış mevsimini hiç yaşamadın küçüğüm. Hava öyle soğuk, öyle ürpertici olur ki, seni kanatlarımın altında bile ısıtamam.

"Göç hazırlığı başladı, göçmen kuşlar arasında bir telaş bir heyecan vardı o günlerde. 'Sen bugün yuvamızda kal, ben birkaç saat sonra yiyeceklerle döneceğim. Sonra da güneşi bol, göğü masmavi olan ülkelere uçup orada yeni bir yuva kuracağız,' dedi annem. Yeni umutlar yeni heyecanlar yaşayacağız.'

"Ama o gün yuvamıza dönmedi, daha sonra da. Ne

olmuştu sevgili anneme? Onu umutla beklerken bir arkadaşından gerçeği öğrendim. O gün birlikte uçuyorlarmış. Bir ormana dalmışlar. Ne olduysa orada olmuş. Silah sesleri köpek seslerine karışıyor, vahşi insan çığlıkları ormanda yankılanıp duruyormuş. O kendini kurtarıp yuvasına dönmeyi başarmış ama annemi bir daha görememiş. Dün akşam da şiddetli bir rüzgâr beni yuvamla birlikte taa buralara attı."

Küçük kuş yorulmuş, ötmesini kesmişti. Sıcacık minderin üstüne tünedi ve gözlerini sıkıca kapattı. İpek yerinden doğrulurken çok üzgündü. Annesi de o sırada yanına gelmişti:

"Hâlâ kuşun başında mısın? Kızım onu rahat bırak," dedi.

İpek heyecanlı bir sesle:

"Öyle acıklı bir öyküsü var ki anneciğim!.." diye bağırdı. Annesinin anlamsızca yüzünü baktığını görünce de, "Yani öyle bir öyküsü olmalı, bundan eminim," diye düzeltti. İpek bir an annesinin yanında olmadığını düşündü. Bütün sevinçlerin, güzelliklerin yok olması demekti bu. İçi

burkuldu, gözleri dolu dolu oldu. Annesi yanına geldi saçlarını okşadı:

"Anlaşıldı," dedi. "Bu küçük kuş seni çok etkiledi. Babanın gelmesine çok az bir süre kaldı, artık kuşun kanadı için üzülmeyi bırak."

"Kırık olan yalnızca kanadı mı?" diye düşündü İpek. "Ya o küçücük yüreği?.. Kuşu tekrar avuçlarının içine aldı. Onu sevgiyle okşarken, "Artık üzülme küçüğüm," dedi, "Bundan sonra senin can arkadaşın ben olacağım. Seni annen kadar sevip, kocaman bir kafeste büyüteceğim. Güzelim ilkbahar gelip, ağaçlar bahar dallarıyla dolunca seni özgür bırakacağım. Sen masmavi gökyüzünde süzülürken, benim içim sevinçle dolacak. Ne kadar uzakta olursan ol, aramızdaki yakınlık hiç bozulmayacak!"

Minik kuş, bu tatlı kızı anlamış olmalıydı ki, yeniden ötmeye başladı. Artık sesinde dağların, kırların, ormanların tatlı havası vardı. Evin içi tertemiz bahar kokularıyla, çiçek kokularıyla doldu. Bu güzel ötüşte müjdelere, sevinçler vardı.

BİLİM-OYUN

Acar ödev yapıyor. Ben de dergi okuyorum. Az sonra ince bir çıt sesi geliyor. Acar'ın kalemi kırıldı. "Üfff," diyor. Kalemtraşıyla açıyor açıyor... Az sonra yine çıt! Sonunda çantasından metal kurşunkalemini çıkarıyor. Sıfırbeş uçlu. Kalemtraş gerektirmeyen kalemlerden. "Oh," diyorum, "Kolayını bulmuşsun."

"Kalemtraşla uğraşmaktan bıktım," diyor.

"Kalemtraş bizim için ne büyük bir kolaylıktı," diyorum. "Eskiden bıçakla açarlardı."

"Kalemleri mi bıçakla açarlardı?"

"Tabii, ben de kalemimi bıçakla açmaya çalışırdım, ama beceremezdim, bıçakla kalemi yonta yonta bitirirdim."

"Kalemtraş yok muydu?"

"Vardı, ama babam nedense bıçakla açardı. Üstelik sipsivri yapardı ucunu. Ben ilkokul boyunca onun gibi kalem açmaya çalıştım."

"Sonra?"

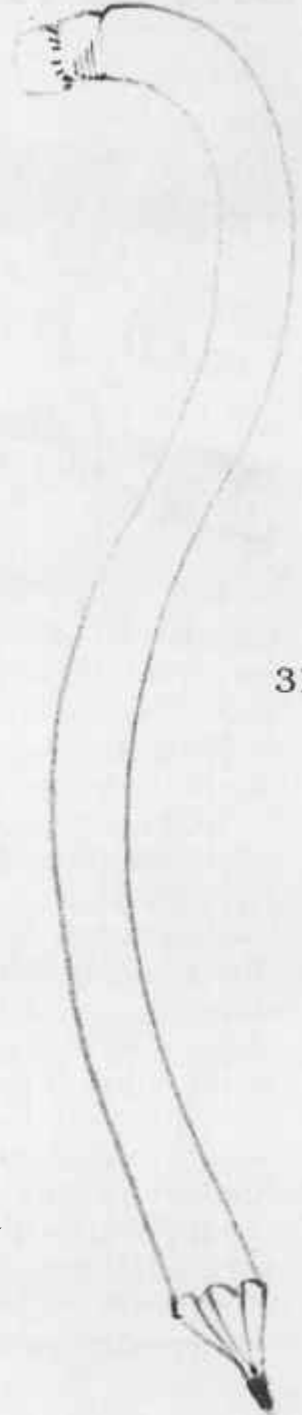
"Sonra ortaokula geçtim. Mitoz bölünmeyi ve terliksileri öğrendim. Babam bunları bilmiyordu."

"Kalemler?"

"Kalemlerimi bıçakla onun kadar güzel açmayı ise hâlâ beceremiyordum. Liseye başladım. İkinci dereceden denklemleri çözmeye başladık. Cinaslı kafiye ve Orta Asya'dan göçlerin nedenlerini de artık biliyordum. Babamın ise bunlardan haberi bile yoktu. Ama eline bıçağı alıp kalemi öyle bir açıyordu ki, sipsivri ve düzgün... Bugün Müdafaa-yı Hukuk Cemiyetleri'nin niçin kurulduğunu ve Fallop Boruları'nın ne işe yaradığını babam bilmez..."

Acar bir şey söylemedi. Kalemleri sormadı. Yalnızca bir kalem uzattı bana. "Hayır açamam!" diyecektim ki, kalemin ucunun açık olduğunu gördüm. "Açmanı istemiyorum," dedi. "Bir fizik sorusu sana. Bu siyah kalemle kırmızı yazabilir misin?"

Bilenler bana yazıp yardım etsin, çabuk...

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Arı Maya

Waldemar Bonsels * Res.: G. Vanni * Can Yayınları * 2. Basım: 1994 * 152 sayfa * 19.5x12.5cm. * 3. hamur kağıt, karton kapak * siyah-beyaz iç resimler * 110.000TL

Bu kitabın yazarı Waldemar Bonsels (1881-1952), on yedi yaşında başlayarak çeşitli Avrupa ülkelerine, Hindistan'a, Mısır'a, Kuzey Amerika'ya yolculuklar yaptı. 1914-1918 arası, Birinci Dünya Savaşı sırasında savaş muhabiri olarak çalıştı. Hayvanları, bitkileri ve doğayı anlatan masalsı yazılarıyla büyük bir ün kazandı. Dünyanın çeşitli dillerine çevrilen ve milyonlarca basılan ünlü çocuk romanı Arı Maya, onun en büyük başarısı oldu. Yazarımız, doğayı, hayvanları, bitkileri gerçekten çok iyi tanıyor. Yumurtadan yeni çıkan küçük bir balansı Arı Maya'nın gözüyle, bir serüven tadı içinde doğayı, bütün canlılarıyla, ustaca gözler önüne seriveriyor.

Belki hatırlayanınız vardır, Arı Maya çizgi film olarak daha önce televizyonda gösterilmişti. Doğrusunu isterseniz ben çocukken bu çizgi filmi hiç kaçırmazdım. Ama kitabını okumayı hiç düşünmemiştim. Aslında kitabının da olabileceğini düşünmemiştim. Anlaşılan çizgi filmi beni, yıllarca yetecek kadar doyurmuş. Çünkü kitabını hiç aramadım. Yakın bir geçmişte Arı Maya televizyonda yeniden gösterilmeye başlandı. Bu kitap ise aşağı yukarı aynı zamanda çıktı. Kafasının içi çizgi film Arı Maya ile dolu olanlar için kitabın resimleri çok yavan gelebilir, hatta bazılarınız Arı Maya'dan ürkebilirsiniz, adını öğrendiğinizde Kassandra için çok üzülebilirsiniz. Kitaptaki arılar her gün gördüğünüz arılardan daha fazla ilgilendirmez sizi. Benim gibi yapın. Hafızanıza yüklenin. O zaman kitabını da okumuş olursunuz.

Hepinize iyi okumalar...

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Kardeş İsteyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli) * *Waddell-Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Aç Tırtıl * *Eric Carle*

Annem ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Şıkırdak'ın Çingırağı (Ciltli) * *Aysel Gürmen*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü * *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım * *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı * *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım * *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü * *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev * *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri * *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler * *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

Küçük Prens * *A. Exupery*

Uçurtmam Bulut Şimdi * *Sevim Ak*

Seni Seviyorum Coco * *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

MASAL GERÇEK TİYATROSU

YAZAN

AYLA ÇINAROĞLU

al takkeli dev

ile

mor takkeli dev

MÜZİKLİ ÇOCUK OYUNU

YÖNETEN

REHA BİLGİN

Her pazar saat 13:00'te

Beyoğlu Muammer Karaca Tiyatrosunda Tel: 293 38 95